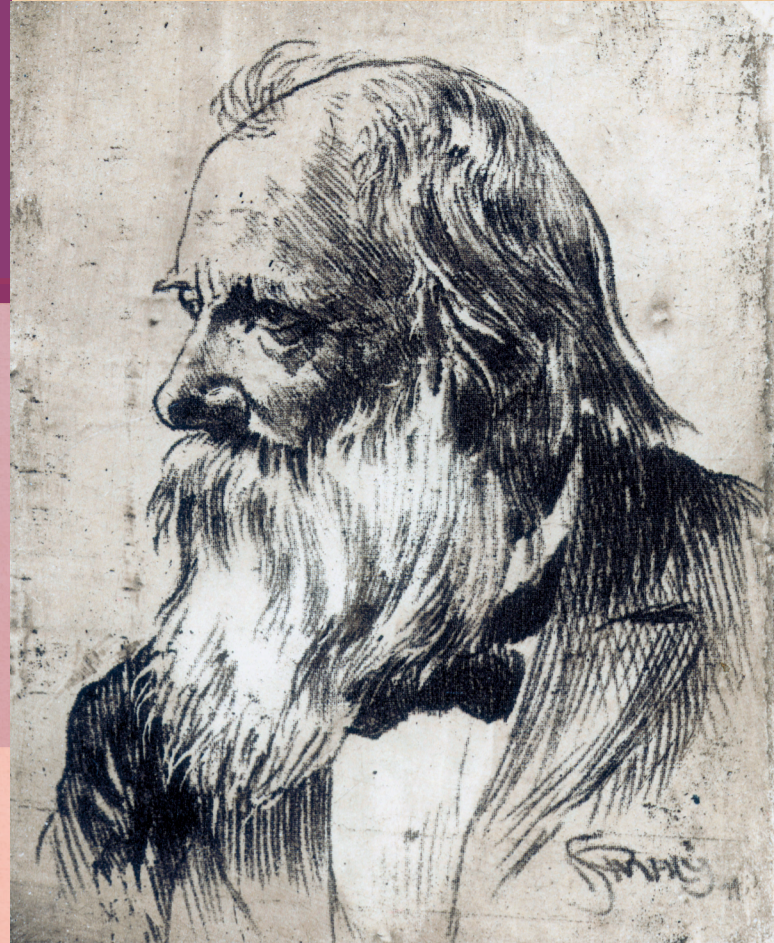

Na Parnasu

Jak hluboko zapustila kořen úcta k němu v naší zemi, prokázaly jeho padesátiny. Kytice, dary, knihy autorů, telegramy, dopisy, přípisy, slavnostní listiny, zvláštní čísla časopisů, oslavné večery, přednášky, projevy, recitace, představení jeho her, to všecko valilo se zrovna přívalem k jeho domu ze všech stran.

Albert Pražák, Vrchlickému nablízku (1945)

Josef Václav Sládek: JAROSLAVU VRCHLICKÉMU

Kam spěl Tvůj let, a v každé době,
ať ku hvězdám, ať v zem se hřížil,
s tou zvěstí, již Ti daly k sobě: –
já vím – žes čelo neponížil!
– let v ideál že byl to stálý.

V Tvém boji s žitím, prací, žalem
Tě neznali; i ať jsi vysnil
si laur neb trn v tom světě malém:
já vím – žes duši nepotřísnil!
A vím, že jsme se milovali.

Jiskry na moři (1880)

Na návštěvě v Sušici

Profesor Dr. Jaroslav Vrchlický hostem v reálce Sušické.

S Antonínem Klášterským

Vrchlický zaujal brzy po svém debutu místo takřka na vrcholu pomyslného českého básnického parnasu. Již na konci 70. let 19. století byla jeho poetika u nás určující a inspirativní pro mladší adepty básnictví. Postupem času se vyhranila skupina básníků, kteří byli často označováni jako Vrchlického epigoni. Najdeme mezi nimi básníky různého naturelu. Někteří z nich byli na Vrchlického vzoru závislí silně (např. Jan Červenka, Karel Kučera, Alois Škampa), jiní stouto inspirací zacházeli volněji, jako např. Otakar Auředníček, Jaromír Borecký, Bohdan Kaminský, Antonín Klášterský nebo mladý Jaroslav Kvapil. Řada z nich tvořila i užší přátelský kruh, jímž se Vrchlický časem obklopil.

Vrchlickému napsalo oslavné básně či dedikovalo básně s jiným tématem několik desítek básníků, mezi nimi Rainer Maria Rilke. Mnozí mu věnovali celou sbírku, či dokonce několik sbírek, např. Antonín Klášterský knihy *Srdce i duše* (1894) a *Sonety prchavých okamžiků* (1907). Jako jeden z nejznámějších aktérů českého společenského života byl Vrchlický zahrnován oficiálními poctami, cenami či čestným členstvím mnoha osvětových a kulturních spolků. Když jako univerzitní profesor přednášel v menších českých městech, na nádraží jej často slavnostně vítali místní političtí předáci. Za své původní dílo, překladatelskou činnost i veřejné působení byl Vrchlický několikrát navržen na Nobelovu cenu za literaturu.

Vrchlického literární tvorba byla od osmdesátých let převáděna do cizích jazyků, zvláště do němčiny a polštiny. Největší zásluhu na šíření díla v němčině měli Vrchlického přátelé Eduard Albert a Victor hrabě Boss-Waldeck, na jehož zámku v Oselcích na Plzeňsku básník občas pobýval.

Jar. Vrchlický

1853
1912